

Årets herrsenior

Lasse Mattila, ÖFK

Det vore fel att kalla honom för dubbelgångare till landslagets Henrik Larsson. Men visst påminner han om Celtics skyttekung. Inte för att han gör så många mål – det är nog hans svagaste sida. Inte heller för att han är skåning, eller ens anfallare. Han har aldrig spelat i Celtic, däremot har han gjort nära 90 matcher i ett lag där klubbfärgerna också är grönvita. Den gemensamma nämnaren med "Henke" är den ovanliga löpstyrkan och den proffsiga inställningen samt förstås, frisyren. Den här spelaren har varit en stor injektion i länets fotboll i år. Hans stora ledarskap, mod och tuffhet vägde tyngst, trots att vägen bara stannar på cirka 60 kg.

Årets damsenior

Lena Persson, Ope

Hon är yngre än många tror. Men slår man igenom när man går i högstadiet får man stå sitt kast. Började som blåvit kamrat och spelade hemmamatcherna intill skridskostadion. Flyttade tidigt söderut, men har nästan hela tiden behållit den blåvita klubbfärgen. Hon har även lyckats upprätthålla den egenskap som får både målvakter och toppklubbar på tå. Årets säsong har kanske varit den bästa hittills. Hon har inte bara varit bäst i laget, utan också i hela serien. Trots det kommer hon att tappa betydligt i kraft till nästa säsong. Det sägs att hon ska bli helt kraftlös. I så fall kan det räcka ända fram till blågut.

Årets herrjunior

Tommy Einarsson, Frösön

Vid första anblicken en arbetare med styrka, stort hjärta och ansvar för lagets drivlina. Men titta en gång till. Spetsegenskaper som spänst, snabbhet och precisa djupledspass kompletterar ett register utan framtida begränsning. En 17-åring som förflyttar bollen snabbt, även med fel fot, har bara rutinen mellan sig själv och en lysande karriär. Men även där är de första och viktigaste stegen redan tagna.

Årets damjunior

Mari Hallgren, Ope.

Med i leken för att lära, men ändå inkastad och ytterst pålitlig när allvaret varit som störst. Med lyhördhet, stentuff attityd och synnerligen mogen syn på fotbollen har hon bevisat en sak för hela laget: Är bara nivån totalt maxad på själva planen, kan man gott och väl pendla från och till densamma.

Årets fotbollsspelare 2001

ÖSTERSUND ■ LT

Lasse Mattila, ÖFK fick priset som länets bästa fotbollsspelare 2001. Och på scenen underhöll världsar-tisten Linda Lampenius.

Det var finsk sisu när den tredje Fotbollsgalan avverkades på fredagskvällen på Gamla Teatern!

ÖFK-generalen Rolf Lohse skötte trådarna själv den här kvällen när länets fotbollsfolk samlades för säsongsavslutning. Och han hade sytt ihop ett starkt program med violinisten Linda Lampenius som extra krydda.

Linda var kvällens "hemlis" och var bordsplacerad tillsammans med övriga gäster under namnet Frida Möllerstedt...

Lasse Mattila var mycket glad över utmärkelserna.

– Jag är lyckligare och stoltare än någonsin i mitt liv, sa Lasse i sitt tacktal till publiken.

Den lille krigaren på ÖFK:s mittfält har vunnit många hjärtan det här premiäråret.

Lika glad var Lena Persson, Ope målspruta, som fick ta emot priset som bästa damsenior för andra gången.

– Dethär hade jag inte väntat mig, jag har ju redan fått priset tidigare, sa Lena när hon hunnit hämta andan efter alla gratulationer.

Lena sände den här kvällen en extra tanke till sin mentor Åke Fjellström som betytt mycket för hennes utveckling på fotbollsplan.

– Åke fick mig att förstå att man kan vara duktig även om man inte gör några mål, säger Lena. Han har gett mig stor trygghet.

Juniorpriserna hämtades av Tommy Einarsson, Frösön respektive Mari Hallgren från Ope.

– Jag visste väl att jag fanns med i diskussionen, säger Mari. Men jag trodde aldrig att jag skulle få priset.

Mari har gjort en strålande säsong i Ope, inte minst för att hon under en stor del av året pendlat från Hamnerdal för att kunna spela division 1-fotboll.

Men det fanns fler som belönades denna kväll;

► Niclas Märllind, Östersund fick priset som länets främste domare. Niclas tar nu för övrigt steget upp i division 2.

► Lars Thorin, Albacken belönades som årets domartalang.

► Haldo Jonsson, eldsjäl i ÖFK som gör ett stort jobb i det tysta, uppvaktades av Rosenborgs BK med bland annat en fotboll signerad av hela spelartruppen.

Förutom Linda Lampenius underhölls de drygt 400 gästerna av Fotbollsbandet (Zandra och Erica Persson, Daniel Sunding, Jonas Runesson, Pär Ekholm och Tomas Andersson), Eilert Pilarm och Ständut Black.

Till underhållningsbiten får vi väl också räkna in ÖFK-gängets lilla stripp tillsammans med Linda Lampenius...

Agne Svärd

063-15 55 41 agne.svard@ltz.se

Samtliga pristagare i gårdagskvällens fotbollsgala. Övre raden från vänster: Niclas Märllind, Lars Thorin, Haldo Jonsson, Lasse Mattila. Nedre raden från vänster: Mari Hallgren, Lena Persson, Tommy Einarsson.

FOTO: HÅKAN LUTHMAN

Wålemark: – Jag är inte överraskad

ÖSTERSUND ■ LT

Den lille har blivit störst.

169 centimeter korte Lasse Mattila är årets seniorspelare i Jämtland/Härjedalen.

Det var kanske mest av allt viljan att studera och utvecklas som människa som ledde honom till Östersund.

Väl där utsågs han till årets fotbollsspelare.

Kanske inte mer än rätt.

För Lasse Mattila har givit fotbollen allt i alla lägen.

Så här beskriver han själv sin bakgrund i boken "Sagan om Ljungskile".

"Jag växte upp i Esbo utanför Helsingfors. Far lär ha varit lite kändis, politiker och Formel 1-förare men dog när jag var två år. Mor förolyckades i en brand när jag var femton. Jag flyttade till en

Bo Wålemark, f d lagkamrat i Ljungskile

av mina två äldre halvbröder och mormor ställde upp, men mest tog jag hand om mig själv. Vi byggde upp huset igen och flyttade dit. Jag var ute jämt och spelade boll. Det blev en egen värld. Någon sorts kompensering för mina bortgångna föräldrar antar

Lasse Mattila in action i ÖFK-tröjan.

jag. Satsade totalt på fotboll. Mitt humör blev helt beroende av hur det gick på matcherna. Egentligen är det inte jag som valt fotbollen. Det är fotbollen som valt mig."

De heta proffsdrömmarna skickade iväg honom på ett kring-

flackande och bänknötande liv mellan HJK Helsingfors, Ljungskile och norska Sarpsborg.

Skrönan säger att när 59 kilo tunga Lasse Mattila för första gången klev in i Ljungskiles omklädningsrum på hösten 1994, då trodde några att det var en pojklagsspelare som gått fel.

– Vi hade fått tips om Lasse från en kille i Örebro. Han var ju finsk juniorlandslagsman och mycket lovande, men inte alls mogen för "proffslivet" i Sverige, säger förre Ljungskile-forwarden Bosse Wålemark.

– Han hade höga tankar om sig själv och såg Ljungskile som en mellanstation på vägen ut i världen, utan att ha riktigt grepp om hur det fungerade inom fotbollsbranschen.

ILSK-massören Hans "Mazola" Andersson fick Mattila så småningom en mentor som hjälpte honom på rätt väg, förklarar Wålemark vidare.

– Ja, Lasse utvecklades enormt

som människa under sin tid här. Som lagkamrat var han extremt omtyckt och hos publiken den ständige favoritspelaren med sin otroliga inställning.

– Ta ett exempel. Sprang hela laget 50 meter blev Lasse garanterat sist, men folket på läktarna ansåg säkert att han var snabbast av alla över långa sträckor, säger Bosse och skrattar gott.

– Men han hade mycket boll i sig från start, fin teknik och touch. Inte snabb alltså, men desto kvickare i tanken på planen. Han var väldigt användbar som ytterback med den kloka spelstilen.

– Ett tag när vi spelade 3–5–2 testade vi honom i en friare roll på mitten, minns jag. Så jag är inte överraskad att det gått så bra för Lasse i Östersund, menar Bosse Wålemark.

– Han var helt enkelt mogen för att ta det steget.

Lars Björklund
lars.bjorklund@ltz.se